

Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У 9275/13
24.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Гордане Гајић Салзбергер, чланова већа, са судским саветником Мајом Панић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., улица ... бр. ..., коју заступа Шаренац Гојко, адвокат из Велике Моштанице, улица 10. октобра бр. 16 поднетој против туженог Министарства финансија и привреде Републике Србије, Сектор за имовинско-правне послове, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, ради поништаја решења број 07 број: 360-02-00799/1992 од 23.04.2013.године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б., у предмету претварање заједничке просторије – смећаре у пословни простор, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду тршкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље поднета против решења Одељења за имовинско-правне и стамбене послове Управе градске општине Нови Београд број I-465-29/12 од 24.10.2012. године којим је одбијен захтев А.А. из ... за утврђивање права на претварање заједничке просторије – смећаре у пословни простор у ул. ... бр. ... у

Тужила тужбом оспорава решење туженог због учињених повреда правила поступка и предлаже да суд решење туженог поништи, као и решење првостепеног органа и предмет врати првостепеном органу на поновни поступак или да решење преиначи и сам реши управну ствар те утврди да тужили додели право на претварање заједничке просторије – смећаре у пословни простор, што је тужени дужан признати и трпети и наведену просторију предати тужили у посед и мирну државину на располагање у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде, као и да тужили надокнади трошкове управног спора, које је

опредељено тражила. У тужби је наведено да су првостепеним као и оспореним решењем учињене повреде правила поступка и то члана 8., 125. став 1. и 2. и члана 126. став 1. ЗУП-а као и 235. став 2. истог закона. Ово стога јер у проведеном поступку пре доношења првостепеног решења чињенице и околности које су од значаја за доношење законите и правилне одлуке нису утврђене нити је тужилји омогућено учешће у поступку, а притом није поступљено по примедбама из пресуде Врховног суда Србије У 938/98 од 25.11.1998. године. Истакнуто је и то да предмет није завршен у разумном року и да траје скоро 22 године. У тужби се наводи да је захтев тужилје требало уважити јер она испуњава све услове за добијање, тражене просторије а да је њен захтев основан, несумњиво произлази из наведене пресуде Врховног суда Србије. Тужилја сматра да позивање туженог, односно првостепеног решења на одлуку Конкурсне комисије није релевантно за решење ове ствари с обзиром на јасно изражен став у пресуди суда. Посебно је истакнуто да је Прва комисија дала свој распоред кандидата те да је тужилја у овоме, а да су остала два кандидата због оспоравања тужилје одустали од захтева. Наведено је и то да предметна просторија ни до данас није распоређена а да тужилја ову не тражи бесплатно.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу, оспорио је ове, те је остајући код разлога оспореног решења предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересовано лице – Б.Б. у ... није се изјаснила на наводе достављене тужбе.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд имајући у виду одредбу члана 38. став 3. наведеног закона, дана 22.12.2015. године одржао усмену јавну расправу, у одсуству уредно позваног туженог, а у присуству пуномоћника тужилје и овлашћеног лица заинтересоване Стамбене зграде. На одржаној расправи пуномоћник тужилје је остао у свему код навода и предлога тужбе, те је предложио да суд тужбу уважи и одмери му трошкове управног спора које је опредељено тражио по трошковнику. Овлашћено лице Б.Б. на ... предложио је да суд тужбу одбије, а трошкове управног спора није тражио.

Оцењујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима, ценећи наводе тужбе, оспорено решење, те одговор на тужбу, као и све списе предмета ове управне ствари и речи тужилје и заинтересованог лица на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени суда, тужени оспореним решењем нашао да жалба није основана јер је првостепени орган правилно утврдио да се захтеву тужилје за утврђивање права на претварање заједничке просторије-смећаре у пословни простор, у улици ... број ... у ... не може удовољити, јер је Закон о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове ("Службени гласник РС" бр. 24/88) престао да важи, и такав захтев тужилје, на начин како је то тражено, супротан је одредбама Закона о планирању и изградњи који, сада, регулише ову правну материју.

Према стању списка предмета тужилја је дана 12.04.1991. године, Скупштине општине Нови Београд-Секретаријату за привреду и финансије, поднела пријаву на конкурс за пословни простор, објављен дана 31.03.1991. године. Према стању списка предмета о

захтеву тужиле није донето решење којим се тужили утврђује тражено право. Према списима предмета право је било, првобитно утврђено у корист В.В. и Г.Г., а како су ови одустали од поднетог захтева, поступак је обустављен. По тужби тужиле против решења о одбијању жалбе против закључка о обустави поступка Врховни суд Србије је пресудом У 938/98 од 25.11.1998. године тужбу уважио, поништио решење туженог и изразио став да је у конкретном случају постојала обавеза да се поступак настави у односу на остале учеснике конкурса за претварање заједничких просторија у станове. Према разлозима пресуде суда, таква одлука је донета јер је решење првостепеног органа којим је утврђено право на претварање донето пре ступања на снагу Закона о престанку важења Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове.

Код напред изнетог, правилно тужени налази да се захтев тужиле за претварање заједничке просторије у пословни простор не може решити применом Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове ("Службени гласник СРС" бр. 24/88) јер је Законом о престанку важења Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове ("Службени гласник РС" бр. 46/94) и то чланом 2. прописано: поступци надзиђивања зграда, претварања заједничких просторија у станове, атељеа и пословне просторије и припајања заједничких просторија у станове, у којима је до дана ступања на снагу овог закона донето првостепено решење о утврђивању права на надзиђивање, претварање или припајање, окончаће се по прописима који су важили до дана ступања на снагу овог закона. Како по захтеву тужиле није донето првостепено решење о утврђивању права на претварање, то се поступак по захтеву не може окончати применом Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове.

Суд је ценио наводе тужбе да тужила свој захтев не може да реши 22 године и да је Врховни суд Србије донео пресуду у њену корист, па налази да ови не могу бити од утицаја на доношење другачије одлуке суда. Ово стога јер је напред наведеном одредбом члана 2. Закона о престанку важења Закона о надзиђивању зграда и претварању заједничких просторија у станове, у одсуству првостеног решења о утврђеном праву, таква могућност искључена. Позивање тужиле на пресуду Врховног суда Србије није од утицаја на доношење другачије одлуке суда у овој управној ствари јер та пресуда није донета у спору пуне јурисдикције и овом није решен захтев тужиле, већ је тужба уважена и предмет враћен другостепеном органу на поновно решавање тужилине жалбе. Код таквог стања ствари првостепено решење од 24.10.2012. године није донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије, већ решења туженог органа од 23.09.2010. године. При том, и по оцени суда, правилно налази тужени да Закон о планирању и изградњи, који то право регулише, подразумева изричиту сагласност власника посебних делова зграде, а у случају тужиле ова не постоји, што је овлашћено лице заинтересоване стамбене зграде, на одржаној јавној расправи посебно истакао.

Са свега напред изнетог, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, суд је тужбу одбио као неосновану и на основу члана 40. став 2. и 46. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку из става II диспозитива пресуде суд је донео на основу члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11 и 55/14), који се на основу члана 74. ЗУС-а сходно примењује у управном спору, тако што је захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора одбио с обзиром на успех тужиле у овој управној ствари.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 24.12.2015. године, 25 У 9275/13

**Записничар
Маја Панићс.р.
Ђурановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Стево**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић**

ЉД